

Homilie

startviering 4 oktober 2020

1^e lezing psalm 107
Evangelie Matteüs 8, 23-27

Jezus slaapt,

Dit is het eerste wat mij opviel toen we met de parochieploeg het logo onder ogen kregen.

En ik moet zeggen: ik had er wat moeite mee, ik dacht dat het een positievere boodschap zou zijn om te zien en te laten zien dat Jezus wakker is, als teken dat Hij meevaart in het leven van alle dag.

Ik weet niet of u de duiding hebt kunt lezen in kerk en leven van deze week, onder meer het antwoord van de ontwerpers op deze opmerking:

"Soms is Jezus gewoon de Stille Aanwezige.

Soms zijn er momenten dat we Hem willen zeggen: Slaap je misschien?"

Die Stille Aanwezige dus. Ook in de grootste stormen van ons leven, wanneer we overmand worden door angst, door pijn, door eenzaamheid, door onbegrip, door ...

Ons jaarthema: we verbinden ons in vertrouwen, geeft daarop een mooi antwoord.

Hij, Jezus, God, Zij verbindt zich met ons, aan ons om dat vertrouwen te versterken.

En we mogen ons gedragen weten, de boot, het is Gods hand die ons draagt.

Zelfs in de moeilijke momenten van ons leven.

En dat is vandaag de dag zeker zo.

Niet alleen dat vervelende virus gooit ons leven om.

Als we naar ons parochielandschap kijken, dan wordt er ook heel wat omgegooid.

We goochelen met namen, waarvan het soms nog niet altijd duidelijk is hoe het in elkaar zit:

- De LPG van Tereken was vroeger de parochieploeg van Tereken, maar de parochieploeg nu is een ploeg die de pastorale zorg van de hele stad Sint-Niklaas draagt.
- De parochie van Tereken die we nu geloofsgemeenschap noemen omdat we soms spreken van de nieuwe parochie, met als naam Heilige Nicolaas van Myra
- Het uur van de viering dat naar grote waarschijnlijkheid wordt vervroegd...

Ik kan mee voorstellen dat al deze veranderingen ook bij u onrust brengen, of op zijn minst 'onzekerheid'. Eerlijk? Het doet mij soms ook twijfelen.

Vragen komen op:

Zullen we nog kunnen zijn wie we zijn?

Moeten we niet teveel in de lijn lopen van...?

Raken we onderweg geen mensen kwijt door de veranderingen?

Kunnen we als geloofsgemeenschap onze eigenheid nog wel bewaren,
waar we - zeker als Terekenaren en Terekanessen - best wel fier op zijn?

Begrijpelijke angst en onzekerheid. Hoe zei jij dat Ludwig?

Het vertrouwde loslaten en geloven dat er nieuwe en mooie dingen kunnen komen.

Anders is daarom niet slechter, zeker niet als we er ons voor willen openstellen en willen samenwerken.

Samen in de boot gaan dus met andere geloofsgemeenschappen van Sint-Niklaas.

Wel ieder met zijn eigen kleur, zijn eigenheid dus, maar vanuit eenzelfde inspiratie.

Zijnde, vanuit het geloof in de Jezus Van Nazareth,

die we telkens weer mogen ontdekken in ons vieren en dienen,

in ons getuigen en luisteren.

Samen in de boot gaan en varen met die Jezus van Nazareth, die Stille Aanwezige,

en ik hoop bij ons allen: vanuit de intentie om ons te willen verbinden.

Het vertrouwde loslaten, in vertrouwen dat Hij bij ons is

en de storm in ons tot rust weet te brengen.

Of Hij wakker is of slaapt: het doet er eigenlijk niet toe,

we mogen vertrouwen dat Hij er is, altijd, ook al lijkt Hij ver weg.

Dat vertrouwen niet altijd zo gemakkelijk is, hoorden we ook van Ludwig daarjuist.